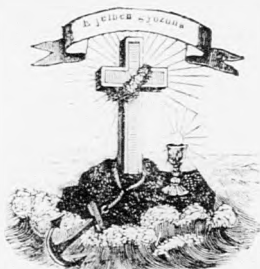

KATHOLIKUS NÉPLAP.

3. szám.

Megjelenik e lap hetenkint egyszer, Szerdán. Előfizethetni rá Pesten, a jó és olcsó könyvkiadó-társulat ügyköri kénél: ezkorutca 6. szám, földszint, a szerkesztőségénél. Vidéken a cs. kir. postahivataloknál.

Dicsőség magasságban az Istennek, s a földön békeség a jó akaratu embereknek. Luk. 2. 14.

Pest, januárius 18. 1854.

Előfizetési díj Budapesten kihordással félévre 1 ft. pp. vidékre postán borítékban félévre 1 ft. 20 kr. pp. A lap szerkesztését illető levelek egyszerűen „a Katholikus Néplap szerkesztőségéhez” címzendők. (Pesten a központi papnöveldeben.)

Képek a közéletből.

„Ismerd meg magadat” mondá egy régi bölcs; s valóban ez önismeret egyike legfőbb kötelességeinknek, ha józanul és jamberul akarunk élni. Ugyanis: megismerve magunkat, beesülni tanuljuk saját méltóságunkat, felemelkedünk a mindenek Úrához és illő szeretettel közeledünk embertársainkhoz; e hármasság kötelesség teljesítése pedig magában foglalja az egész törvényt. Ez önismeretre leginkább példák által jutunk, ha t. i. felebarátaink tetteit, ezek indító okait és következményeit vizsgáljuk. Mindez reánk kettős jót hoz: egyrészt gyarapodunk szükséges ismeretekben, másrészt okulva másokon, sok bal-lépéstől maradunk menten. Azért k. olvasó! illy tanulságos példákat akarok néked felmutatni a közéletből, azon meggyőződéssel lévén, hogy míg azok neked időtöltésül fognak szolgálni, egyuttal hasznodra is lesznek. De lássunk a dolghoz.

I.

A durva házastárs.

Téli este volt. A holdvilág szaggatott havas felhőkön át tekintette le a nyugvó földre, melyet vastag hóréteg borított. A sudaras fák töredezték és nem egy tető hajlott meg a súlyos teher alatt. Még a derékuton is csak egy volt a csapás, mely egyenes vonalban végig futott a mezőségen, míg Köröshát helységének utcáin többfelé ágazott el. A nagyutczában vagyunk. Minden házból egyegy keskeny vonal nyulik a fő-

csapásba mint megannyi forráságak az alatt hömpölygő folyam medrébe; ezek a gyalogösvények ki a derékra. A faluban nagy az élénkség a csikorgó hideg daczára. Egy csoport jókedvű legénység vonul át azon; sarkukban a lármás cigánybanda. — A házak kiskapujában rendesen egyegy fehér eseléd áll, köténye szélébe takargatván a hidegvette piros karokat, vagy a ház ablaka pattan földre s abból néz ki egy nőarc, megmosolyogva a dévajkodó legényeket, kik a kiskapubeli nőszemélyeket a pitvarajtóig kecsegtetik. Amoda Mózes gazda czégre fityeg a padlásablakból; egyenesen ennek veszik utjokat a rakonezatlan széles kedvű legények, kiknek élén Tóték Petije vitézkedik, egyetegyket kurjantva magasra emelt palaczkkal kezében. Látszik rajta, hogy jómódu ember fia; legfőbb a lobogó gyolcsruha termetén, és pörge kalapja mellett legnagyobb a bokréta. Mózes már megszűröl ajtót nyit kedves vendégeinek, kik a havat veregetve eszímájukról, csak hamar a szobába tűnnek el szemünk előtt.

Az illyféle koresmai multság eléggé ismeretes előtted k. falusi olvasó, ki ha jobbérzésű vagy, inkább kerülöd azt, mint fölkeresed; mert hetykeség, fitogtatás, garázda szóbe széd és nem egyszer elczifrázott szedtevettnél alig lehet egyebet hallani, mi nemhogy felderitené netán az életbajok közt elkomorodott kedélyt, hanem inkább lehangolja, leveri azt. De különös is, hogy mostanság nem tud józanul mulatni az ifjuság! azt hiszi, ha nem töltözik torkig bor és egyéb szeszes italokkal, ha nem borház- és csapszékbe viszi nehany garását, hogy ott lármát üssön vele, fitogtassa magát, nemis mulatott; pedig vajmi

nagyon esalatkozik! Az ő mulatsága nem elme s szívderítés, hanem mind a kettőnek eltompítása, s azért valódi bűn. Hagyjuk a vigadókat, és menjünk egy nagyutcai házba, épen Tót János uraimékhoz, a híres Petike apai hajlékába.

A futott szobában egy pár öregesléd üldögél, a férj az asztalsarokban, a nő a póczikán, következő beszélgetés közt:

„Már én csak azt gondolom, szólt a gazda, Petikét megházasítom még e farsangon.“

„Ejnye no, felelt a nő, magam is ezen járatom eszemet; csak hogy nem igen találok biz én nekivaló eselédet a faluban.“

„Már aztán mért is ne! Hát bírouramék Katiczája, vagy komámuram Orsikéje. Hát nem derek hajadon mind a kettő? mi? aztán van is a háznál. Egyikre is, másikra is csak néz valami.“

„Jaj, ne említse kéd azt a Katiczát! olyan rátartós a lelkem; ki nem állhatom. Aztán még nem tudja kéd, hogy bíróné asszonyom hogy leszolta szomszédasszony előtt Petikét. Isten bocsá! még betyárnak is nevezte! Katicza nem kell nekem a házhoz; miattam anyja nyakára vénülhet. Orsike? ő nagyon könyves. Mióta komámaszszony megbántott, nem koptatom ugyan ajtajuk küszöbét, de bizonyosan tudom, hogy hétköznap is könyvet forgat; pedig volna ám más dolga is. Még megszegyenitené Petikémet, ha felesége lenne; mert lám, majd ha övé lesz házasesember korában a bírópálcza, s a tanács pecsétes levelet kapna, hát csak Orsikéhez fordulna: hogy mondja el, mi van benne. Szegény Petikém nagyon gyöngike volt iskolásgyerek korában; Már ez aztán nagy szégyen volna bíró uramra. Ő sem kell. De hallja csak kéd apjok, sugnék én valamit. Petike minapában Bodóné asszonyom előtt nagyon feldiesérte Jamborné Pannikáját; neki pedig nem hiába szól a legény, ő nagyon ért az olyanfélékhez.“

„Hm, hm! dünyögé a gazda, hisz az nem pógáremlerleánya; csak kishazas volt édesapja.“

„Magam is jobb szeretnék mienkfélét; de ha szegénykének megtetszett Pannika; csak nem szegjük kedvét! Aztán meg módos egy lány az a Pannika: szép is, jó is, ért a gazdasághoz, szóval Pannika derek leány, nekem tetszik. Mit mond kéd hozzá?“ kérdé most már nyomatékosan a nő, mi annyit akart jelenteni: hogy ha én valamit helyeslek és jónak találok, azt férjem uramnak is helyeselni és jónak találni kell.

„No iszen, a fehéresléd jobban érti az effélet. Ha te gondold, én nem bánom. Pannikát megkéretem Petike számára s olyan lakodalmat tartok, hogy hetedik falura szól hire.“

Ekép fejezte be János gazda beszélgetését, és Tótné asszonyom egész meglepéssel simogatta meg saját arcát sovány kezeivel és örült előre, mikép fogja ő holnap egyetlen kedves fiát meglepni, kinek hajlandóságát ő olly ügyesen kitanulta, habár előtte titkolta is. János gazda még egyetegyét hajtott az előtte uruló kancsóból, melly utóizul szolgált a vacsorához, mellyet ketteeskén költöttek el; azután bezarta a konyhaajtót, miután az udvaron körülnézett volna s lefeküdt a nélkül, hogy Petikére vart volna; az anya sem aggódott legkevesebb is fia elmaradásán. Ezen rövid párbeszédből és a szülők magokviseletéből könnyen eltalálod k. olvasó: hanyat ütött az óra. Petike volt az egyetlen örökös, és azért minden a háznál; az ő akarata elég volt arra, hogy úgy történjek meg. A gyarló szülők így nevelték.

Petikét láttuk a koresmába menni széles kedvében, és ha mondjuk, hogy szint azon mód, esakhogy valamivel nehezebb fővel és faradtabb inakkal hagyta el azt, nem hibazunk. Ejlél után volt már az idő, mikor elszéledtek Mózes vendégei s hazavergődtek, némellyik közülök négykézláb jutott haza. Petike ember volt a talpan; ő az apai házra hamar ráakadt. A felig nyitva maradt kiskaput berugta, a konyhakulesot előtápogetá szokott helyéről, aztán nagy csörömpölve a szobába nyitott. Fölebredett anyja megszólítá:

„Te vagy fiam, Petike?“

„Hát én!“ volt a rövid válasz, és az ágyra vetette magát ruhástól, mindenestől, és csak hamar elkezdett horkolni. — Az nagyon természetes, hogy Petikének másnap nem vette senki hasznát. „De nem is szorult a dologra, szokta édes anyja hasonló esetben mondani, hadd pihenje ki magát, hadd nőjjön, erősödjék a szegényke.“ Azonban Petike nem mindennapi dolgok hallására ébredt föl. Édes anyja négyszemközt egész édesdeden elbeszélte neki: miről tanakodtak ők, az öregek, míg ő mulatott, és mit végeztek. És Petike? Petike egyet kaczagott hozzá, tetszését jelentvén vele, félreapta még jobban bokrétás kalapját és pipára gyújtott.

A helyett, hogy előszámlaljam a haztűzői, a kérői készüléket és ceremóniakat, mik szinte ismertek előttetek, vessünk inkább egy pillanatot Jamborné asszonyomra s Pannika leányára. Csak röviden el akarom mondani: hogy Jamborné özvegy öt év óta; férje szegény ember volt, de igen becsületos, és nabár zsöllér, midőn feleségét elvette, néhány esztendő alatt egy kis házat és egypár szőlőt szerzett. A kora halál

gátolta
volt arra
az alami
természe
Pannika
lommal
demelte
nem vol
olta na
legyen r
meltan a
egész ig
nak is n

Par
mára. Ja
és minth
anya eg
minőbe
szive m
hir hall
Mintha
nézve a
magába
s ő nem
nem az
nem tar
teljes v
Pannika
lomtól

A
mekkel
közben
zást. —

„M
gyerme
szivedn
fianak

„E
tudom
hogy f
jutott e
nom, h
néki tö
esett. J

„
én távo
gondol
megint
kat, és
ni.“ Il
borné
géd sz
A
tek, P

gátolta vagyona gyarapításában; de ez is elég volt arra, hogy özvegye s leánya nem szorultak az alamizsnára. Az özvegy jámbor életű s szelid természetű vala: egyetlen öröme, szemefénye Pannika leánya, kinek majdnem túlzott aggodalommal viselte gondját; de Pannika meg is érdemelte azt, mert nala engedelmesebb gyermek nem volt a faluban; és ha igen fiatal volt is, pótolta nala az időhiányt a gondos nevelés. Elég legyen róla még csak azt megjegyezni: hogy ha méltan a legszebb leánynak tartaték a faluban, egész igazsággal legerényesebb és legjamborabbnak is mondható vala.

Pannikat megkérétték és pedig Petike számára. Jamborné asszonyom elhult e kiuntetésen, és minthogy azt képzelte magának: miszerint leánya egészen boldog lesz olly nagy gazdaságban, minőbe kérétték, odaigérte kezét. Amde Pannika szíve megdöbbsent, elhalványodott a nem várt hír hallatára; majdnem összerogyott szegény. Mintha sejtette volna a jövőnek titkát, mely reá nézve annyi bánatot és kellemetlent foglaland magában. De az anyát egészen elfoglalta a jelen, s ő nem vette számba a leány gyöngéd érzelmeit, nem az egyenetlen házaseleket; az ő lelke előtt nem tárult fel, ugyszólván, a jövőnek titokteljes volta, mint a leány előtt! Sejtelve daczára Pannika engedelmességénél fogva habár fájdalomtól rebegő ajakkal „igen” mondott.

A kérék elmentek. A hajadon könnyes szemekkel nézett utánok, fájó fohász szakadt fel e közből. Jamborné észrevette a változást. —

„Mi lelt, szólítá meg a buslakodót, édes gyermekem? Azt véltem, hogy örömet fogok szivednek okozni, midőn kezedet a jómódu gazda fiának ígértem.”

„Boecsásson meg édes szülém, magam sem tudom: mi talalt; de szívem olly igen szorong, hogy fohásokkal könnyithetek csak rajta. Az jutott eszembe, hogy édes anyámat el kell hagynom, ha férjhez megyek és nem szolgálhatok néki többé, mi nekem olly kimondhatatlanul jól esett. Jaj be fáj a szívem.”

„Ne szomorkodjál, galambom! Nem leszek én távol tőled; mindennap meglátogatlak. Majd gondodat viselem én azutan is. Es, ha Isten segít, megint együtt fogunk lakni. Eladom hazacsanakat, és ha ugy fordul, hozzád fogok költözködni.” Illyen és hasonló szókkal vigasztalta Jamborné kedves megszorodott leányát, és gyöngéd szeretettel ölelte szívéhez.

A házasságot megelőző készülétek megtétettek, Petike megbecsulte magát ez időközben;

még koresmába sem ment! A házasság szentségét megelőző szokásos tanítások üdvösen hatottak rá. A helybeli lelkész ismervén Petike elhanyagolt neveltetését, nagy szorgalmat fordított a hiányok pótlására; különösen szívére kötötte e lépés fontosságát, a házaselek kölcsönös kötelességeit: hogy a férj feje ugyan a családnak, de épen ennek botlása maga után vonja az egésznek bukását, hogy a feleség hitestárs és nem ollykép alárendelt valami, kivél kényünk kedvünk szerint bánhatunk. Végre hogy a házasság szentségének felvételével nagy felelősséget vállal magára, miért Isten előtt egykor számot kell adnia. Petike figyelemmel hallgatta az oktatást. Valjon gyökeret fog-e szívében verni az elvetett mag, vagy pedig útféle esik? eljönnek a madarak és feleszik azt, vagy a járókelőktől eltapostatik? Történetünk folyama megfélel a támasztott kérdésekre.

Petike illő magatartása közbeszéd tárgya volt Köröshaton; egész világ csodálkozott felette s mindenki csak szerencsét kívánhatott Pannikának e változason. Az irigykedők, suttogók, félremagyarázók seregét hagyjuk ezuttal magokra, csak azt jegyezzük meg, hogy Tót Janos uram csakugyan beváltotta szavát: a mennyekző hét falura szólt. Mindenki örült, mindenki kedvére mulatott; Pannika homlokáról is oszolni kezdett a szomorúság és bánat fellege.

Ekép, mint láttuk, Petike megnősödött és Tót Peti nevet cserélt, mint ollyan, kinek a házaseberek közt van és maholnap a falutanácsban, mint hitte, lesz helye. A Petike név többé nem illett hozzá. Es csakugyan Peti férjiasodni kezdett: feleségét megbecsulte, a leggyöngédebb nevéken szólígtatá, s alig távozott oldala mellől. Peti régi barátjai szünet nélkül tusakodtak azon: mikép lehet olly otthonülő mostanság az, ki nekik néhány hét előtt minden multság és dévajkodásban részesök volt. Mi ennek oka? én megmagyarázom neked k. olvasó. Minden ember, még a leggonoszabb életében is vannak egyes időszakok, vagy legalább pillanatok, melyekben szokatlan változást érez magában: Isten iránt buzgóbb, embertársát jobban becsüli, ő maga előszeretettel viseltetik minden jó s nemes iránt. Ezek az isteni kegyelemnek napjai, Isten meglátogat bennünket az ő végtelen irgalmával, tőle eltért szíveinket visszavezérelni kívánja. Boldog, ki e hívást megérti s e titkos szózatra hallgat, mert megigazul; de vajmi kárhozatos, e kegyelemintésre nem ügyelni! mert e pillanatok néha hamar elmúlnak, és mert méltatlanok vagyunk, nyom nélkül enyésznek el.

Tót János uram fia lakodalmát nem soká erte túl; talán még ez alkalommal vetette meg alapját súlyos bajának. Egy darabig görnyedezett; de aztán keményen megfeküdt az ágyat, s mire orvost hoztattak, ki annak idején fordíthatott volna baján, a ráolvasással járó kurozsolással, kenésfenéssel annyira megrongálták az egészségét, hogy az orvos sem vala képes többé felgyógyulását eszközölni. Meghalt. Halálával felfordult a ház. Peti a gazdai hatalmat magához vonta anyja ellenére, kinek inyére lett volna szintén azt gyakorolhatni, de hiába: mikép Peti akarta, úgy lett. A fondorkodó s eselhez szokott anya itt is feltalálta magát; fiának mindenben kezére járt és így szépségesen az ő akaratja is meglelt.

Peti a hatalommal magára ruházta régi gyöngeségeit, hibáit; könnyelműsége az áldásos gyümölcsözésre kivetett magot nem öntözte, nem apolta, — ismét kivesszett és helyében burján és tövis nevededett. Pannika hamar észre vette, hogy Peti visszaesik hibáiba. Eleinte szó nélkül tűrte az eltéréseket; csak néma könnyhullással és buzgó imádsággal győzte s vigasztalta magát: de később lehetetlen volt megállnia: minden koresma, dinomdánom, játék, tivornya napi rendén volt. Elpanaszolkodott anyjának, de ez csak egyre vigasztalta; mást nem tehetett. Mit volt tennie? feltette magában, hogy szépen megkéri s könyörög neki ez életmód elhagyására.

„Kedves férjemuram! így szólta meg egy ízben őtet, midőn magányosan voltak egyesegyedül a házban, én valamit szeretnék kérnek mondani, nagyon nyomja szívemet. Ugy-e meghallgatja kéd felesége kérését?” Pannika ezt annyi gyöngédség és amugy egész szívből mondá, hogy Peti is megjuhászodott, félre tette szokott hetykeségét.

„Hát csak szólj, édes feleségem; én meghallgatlak.”

„Jaj Istenem! én annyit aggódom és sirok, ha magam vagyok. Lássá kéd: engem nagyon elbúsít az, midőn olly későre elmarad a háztól; hiszen a ház gazda nélkül nem is hajlék, hanem csak pusztá. Könnyezve nézem, midőn jószágunk közül a legszebbeket elvezetik, és azok árán kéd nem vesz másokat a gazdaságba; hiszen alig van már elegendő jármos a szántasvetésre. Aztán látja kéd, az a kártya is valami nagyon veszedelmes, minek kéd egy idő óta olly igen utána jár.” A szegény nő méltó fájdalomában többet is mondott volna; de Petinek a kártya nagyon gyöngé oldalát érte, fellobbant és nagy keményen rárialkodott:

„Hát ki mondta, hogy én a kártya után járok, a ki lelke van!”

„Kimondta, kimondta — ismétlé az asszony szeliden, habár megdöbbenve, édes anyámaszszonynak mondta keresztikomám uram, ki nem szokott még tréfából is hazudni. De lám, ő nem rosszul gondolta ám; csak a veszedelemre akart bennünket figyelmeztetni; mert sok rossz ember van ám, ki nem az igazságot keresi, hanem a hamisságot.”

Peti nem tagadhatta el tettét; gyakori veszettségét az egész falu beszélte. A tagadás helyett ő más fegyverhez nyult, ha durvasághoz.

„Ha játszom, ha nem játszom! kinek mi köze hozzá. Magamét játszom; keresztkomádéra mégsem szorulok. Nekem senki sem parancsol. . . Hallgass! a ki ter. . . Hát mit hoztal a házhoz, hogy olly számot kérsz tőlem! Azenyim minden; ha kirugom is, semmi közöd hozzá. . .

„Hiszen nem akarom én kédet megbántani, zokogott Pannika, én csak kéni, könyörögni akartam.”

Peti nem hallgatott reá, hanem folytatta egész dühvel, hajmeresztő karomkodások közt. E közben anyja is benyitott, ki az egész beszédnek aljas hallgatódzás által az ajton keresztül tanúja volt, és a helyett, hogy esittította volna a dühöngőt, pártját fogta, s csakhogy szegény menyecskét ki nem dobatta a házból. A „zsolér, kisházás” csak úgy szakadt mint a záporosó. Az emberek megállottak az utcán. A jobbak megbotránkoztak, masok kacagtak. — Ez utóbbiak azon fajja az emberiségnek k. olvasó, kik szívében csak irigység, kajanság és karöröm lakik; kik érzéktelenek lévén, embertarsaik boldogságát nem nézhetik, aláasni segítik és örvendenek, ha búbanat nehezül reájok. E haboruság hire eljutott Jambornéhoz is, ki lélekszakadva sietett leánya védelmére. Gyorsan nyitá meg az ajtot. . . épen e pillanatban emelte a dühében tajtékozó, eszeveszett Peti kezét Pannikára.

„Jézus! Mária!” kiáltá a szegény anya, s leányát eltakarta saját testével az ütés elöl, kit aztán forrón átkarolt, és jajveszékelve esökolgatá halvány arczeit.

Peti visszavonta súlyos karját, de nem állhatta meg, hogy az érkezőt ne tamadja meg rút fenyegetéssel: „Hát ez mit akar itt? rivallgott a szegény anyára. Majd kilóditom kigyelmedet házamból, ha szépszerivel nem megy. Ki hitta kédet ide? vagy nevelte volna leányát úgy, a mint illik; majd megtanitom én emberségre.”

„Hát mit cselekedté, mit cselekedté l kellem, édes galambom?” kéré a siránkozó anya, de

Pannika nem tudott szólni. Azt még látta, hogy durva nevetlen férje kezét ráemeli, de ekkor eszméletlenül rogyott össze, anyja karjai fogták fel a hanyatlót. A gaz férj kiment a szobából, a gonosz napa sem segített a szerensétlen anyának az aléltat az ágyra vonszolni. Azonban az utczai tanuk közöl segítség érkezett, és Pannikát nagy erőködéssel felmosták; de fekvő beteg maradt. Forrolázba esett, melly csakhamar ideglázzá fajult. —

„Mit gondol doctor ur?“ kérdé egyik látogató a jelenvolt orvost.

„Nagyon kétes felgyógyulása, sugá ez vizsgálja. Én mindent elkövetek; de alig, alig fog sikerülni. Magán kívül van. Nála a testi bajon kívül más is működik, azt hiszem. Valami nagy megrázkódtatás érthette lelkét.“

„Ugy van“, válaszolt ez, esendesen nagyot fohászkozva s a betegért magában imádkozott.

Az orvosnak igaza volt. Pannika jobblétre szenderült. Ott nem fogja mélyen érző szívét a durvaságnak vészes fergetege összezúzni, sem a kajánság kigyója megmarni; de szenvedésének bő jutalmát elnyerni Attól, ki a szivek és vesék rejtekét vizsgálja. Az itten üldözött ártatlanság és szelidség ott diadalmat fogja ülni végnélküli időkre. Jamborné naponként kimegy a kettős sírhalomhoz, mert férje mellé temették kedves gyermekét is; melléjük térdepel, könnyei bőven hullanak; fájdalma sokkal mélyebb, hogy sem szavakban törhetne ki. Fájdalmát az imádság égi balzsama enyhíti, s azon magasztos remény, hogy tul a siron egyesülni fog szerettivel. — Tóték háza meggyulólva van a történetek óta; mindenik kerüli. Lakóit szünet nélkül egy mérges kigyó kergeti, mindenütt nyomukban van — a lelkiismeret furdalasa. A gonosztett magában hordja a büntetés irtózatosságát, mellyet elkerülni nem lehet. Történetünk világosabb, hogy sem magyarázni kellene. A tanulság benne van. Olvasd figyelmesen k. olvasó s okulj!

GARAY ALAJOS.

Farsangi jó tanácsok.

Huzd rá ezigány, pengőt adok! mert én magyar gyerek vagyok! huzd rá, ihajra! ihju! heje huj! így vigadott egy falusi házban Nagy Pista, ifju legény. Ekkor a pajtása is megérkezett s nagy örömmel hívta lakodalomra, tánczra. Ezt hallván az öreg Mami, egyre mormogott a kályha mellett: jobb volna ám, ha addig dolgoznának, mint az a hiába való táncz. De a fiatalok egész dühösséggel azt mondák: No csak hallgasson annyok, kend sem volt jobb, mikor fiatal volt, majd ha mi olyan

öreges leszünk, majd akkor mi is olvasót fogunk imádkozni a kemence mellett; hisz nincs ám mindig farsang. Ezen pörlekedés közt véletlenül betaláltam menni ezen házba, és én, mint falu papja azonnal kérdőre vonattam. „No jó, hogy itt van tisztelendő ur, mondja hát most meg minekünk, van-e valami roszt a tánczban, és nem szabad-e mulatni, lakodalmakba járni?“ — Édes hűveim! örülök azon, hogy most alkalmam van azt nektek megmagyarázni. Mi a tánczot illeti, ha azt úgy tekintjük, mint mesterséges s ügyes tagmozgatást és illendő fordulatot, magában véve nem bűn; sőt vallásos cselekedet is lehet, ha oly czélből vitetik véghez, mint Dávid táncza, ki a frigszekrény előtt örömeben tánczolt. De ha a tánczot úgy tekintjük, mint a mi időnkben szokott lenni, mindenféle kiesapongással, úgy semmikép sem javalható. Már a pogányok is gyűlölettel fordultak el a tánczról. Cicero azt állítja: Senki sem tánczol józanon. Ovidius a tánczot olly helynek mondja, hol az erény hajótörést szenved. A régi romaik, ha valami asszonyt rágalmazni akartak, csak azt mondották: ezen asszony már tánczolt. Tiberius idejében, valamennyi tánczos kiűzetett Romából. Sőt Domitianus még a Senatorok közöl is kettőt a táncz miatt elhajtott. És valóban a táncz sokkal több kárt okoz, mint hasznót; azért tehát vagy ne tánczoljatok, vagy illendően és mértékletesen. Mi a mulatságot illeti, hisz szabad ám mulatni és az elláradt elmét egy kevésse fölvidítani: csak a mulatság legyen szabad időben és mértékletességgel. — Mert mit használ olyan mulatság, mit valaha keservesen meg kell siratni. A mulatság ollyan, mint a lepke, mindig körülöttünk röpül, és ha azt gondoljuk, hogy elérjük, elröpül. Mi a harmadikat vagyis a lakodalmat illeti, hisz magában véve ez ártatlan mulatság; a szentírásban olvassuk: hogy Krisztus urunk is volt a kánaai menyegzőn. De csak minden lakodalom ollyan legyen, mint ez volt, akkorse baj, akkor nem lenne olly sok boldogtalan házasság. De a vőlegény és a menyasszony a helyett hogy Isten segítségével jól meggondolnák, micsoda lépést tesznek; a helyett hogy szülőik és más tapasztalt emberek tanácsát megkérnék, csak vakon neki mennek, és csak arról gondolkodnak, honnan hozassák a ezigányokat, ki legyen a vőfény, milyen lesz a bokréta. És ez az oka: hogy sokszor ma örömmel kiáltanak az új házaspárok: heje huj! és egy hétre rá már az asszony azt kiáltja: jaj! jaj! ma: ígyünk rá! holnap pedig üssünk rá; ma teli rózsakkal és bokrétaival, egy hétre rá teli kék folttal; ma rozmarin a kézben, holnap somfabot; ma angyal, holnap a sátánfia; illyen ám a meggondolatlan házasság. Lakodalom napján ugyan egész falu rájok néz, de midőn eljön a nyomoruság, akkor senki sem ügyel rájok! ez ám a ezifra nyomoruság! Volt ám farsangban itt is huj, amott is huj — de van ám most itt is jaj, amott is baj. Illyen meggondolatlan házasság miatt mondotta az egyszeri ember: két hét előtt olly pompás lakodalmat tartottam, hogy 18 akó bor elfogyott; de szívesen adnék még egyszer lakomát 38 akóval, csak visszaházasodhatnék. A házasság tehát nem tréfa, nem elég tehát hű bele balázs neki menni, hanem nyisd ki a szemedet! Különösen pedig szép volna, ha a mostani keresztények is úgy tartanak a lakomákat, mint a hajdani keresztények. Az első keresztények, Tertullianus tanúsága szerint, a lakomákat Agapének nevezték, mi annyit tesz, mint szeretet, mert a szegények is részesültek a vendégségben. Semmi pajkosság vagy kiesapongás meg nem engedtetett, hanem illendő beszédekkel társalogtak, tudván, hogy az Isten őket hallgatja. Evés előtt imádkoztak, azután ettek ittak, de csak annyit, mennyi

elegendő. Evés után kezeiket megmosták, gyertyát gyújtottak, és Isten dicsőségére zsoltárokat zengedeztek, és így valamennyien józanon, vidáman haza mentek. Ezek-től tehát tanulhatunk mi is atyánkfiai, mikép kell megülni a farsangot; a lakodalmi multság meglehet, de csak mértékletesen; mert a mértékletlenség sok betegségnek oka, ez sokat visz a jégre. Most pedig utóljára egy mesét mondok a mértékletlenségről, ezt mindenki farsangban szeme előtti tarthatja. Egyszer a halál gyűlést hirdetett valamennyi betegségnek, akarta tudni, melyik betegség hoz legtöbbet a konyhára, melyik kerit legtöbbet a hálóba és a halálnak markába. Eljött a kítűzött nap, és a sápadt halál kezében kaszárt tartva, elfoglalta az elnöki széket; azután audientiára bocsátotta a betegségeket. Legelőször is a hideglelés komu jött be, és úgy reszkett mint a miskolci koesonya, hozott magával egy puttony hideglelést. Azután a béna urfi lépett elő és alig csuszott mankóin, hozott, de nagyon keveset a hálóba. Harmadszor a sárgaság, a halál sogora tocsogott be, de panaszolkodott, hogy rossz vadászata volt. Azután tüszenvő és krakogva jött be a nátha, de azt mondá, hogy e betegségben nem igen akarnak meghalni. Továbbá gölya-lábakon jött be a száraz betegség azt mondván: hogy nagyon sokáig tart, míg így kiszáradnak emberei. Ismét jön a vízkórság, alig fér be az ajtón, annyira föl puffadt, meglehetősen számmal. Továbbá hátrafelé esuszik be a rák, de keveset hoz magával. Végre a leghatalmasabb ur jön, legnagyobb lármával, mert nagyon sokat hoz magával. Büszkén jön be a mértékletlenség, számtalan férfit és női személyt hozván magával, úgy, hogy alig fértek el. Meghajtja magát a halál előtt, és által adja őket e szavakkal: „Ezeket mind farsangban szereztem, ha egész esztendőben nem kaphatok, de farsangban ha nem csurog, hát esőpög. Én vagyok, ugymond, a leghatalmasabb, én nekem szabad bejárásom van minden házban. A többi betegségeket mind elkergetik, csak engem hívnak örömmel. A hideglelés ellen bundát használnak, a sántának esontjait megreparálják, magyarul mondva. A hurut és nátha ellen befűtnek. És minden betegség ellen van pil lula, csak a mértékletlenség ellen nincs; azért is ettől legjobban félnek az orvosok.“ Ekkor a halál érdemjellel ékesít meg jutalmul a mértékletlenséget, ki fogadást tett, hogy ezután is fog iparkodni, mennél többet hálóba keríteni! Azért hát atyafi vigyázz, ne hogy te hozzád is bekopogjon a mértékletlenség, és el ne ragadja életedet: légy mértékletes a tánczban, multságban, ivásban és evésben! Legjobb szer a mértékletlenség hálója ellen az okos örködés, éber figyelem és vigyázat, mert különben, midőn nem is gondolod, meg fog csalni. Mértékletes életmód által meghosszabítod életedet, és kedves lesz Isten és emberek előtt.

MENDLIK ÁGOSTON.

Az elszegényedett falu.

D. a J. K.

Szépmező, febr. 7.

Tisztelendő Plebános ur!

Tegnap este paraszt-társulatunk gyűlést tartott, melyben önnek utolsó levelét is fölolvastam. Az egész gyűlékezet a legforróbb köszönetét küldi önnek üdvös tanításaért. A tagtársak mind telve vannak buzgósággal

a szent ügy iránt. A kérdésben levő tárgy, tudniillik az időnek okos használása, mindnyájok figyelmét magára vonta. Tanácsa, miszerint jó könyveket szerez-zünk, általános jóváhagyással fogadtatott, s már meg is hagytuk a mester uramnak, hogy néhány jó könyvet vegyen meg számunkra. Még mást is határoztunk e tegnapi gyűlésünkön. A mester uram ugyanis azon észrevé-telt tette, hogy az iskolából kikerült ifjuság nem a leg-jobban szokta eltölteni az esteli időt. Ha már beáll az est, akkor az illy ifjak bizonyosan a kályha mellé huzódnak, hol tétlenül bölyngatják fejüket. Elmondta, hogy sok hely-en, míg az öreg mámi a legszorgalmasabban végzi házi dolgait, addig az ő szép lánya összetett kezekkel meresztü szeméit. Ez, mint ő monda, természet ellen vsn, és szegyenére válik a szülőknek úgy, mint gyermekeik-nek. Egyáltalában azon kellene lenni, hogy az érettebb koru ifjuság jövőre ne töltse így az esti időt. Ezt pedig úgy lehetne elérni, ha egy esti iskola alakítottat-nék a faluban, a hol aztán az iskola-végzetek különféle dolgokban kapnának tanítást, de főképen az ő gyermek-i, keresztényi polgári kötelességeikre oktattatnának. Ekkép lehetne az ifjuságot jobbra vezérelni, ha mindenek előtt illő foglalkozásra szorítanák. A mester urnak szavát fo-gadta a gyűlékezet, őt magát bizta meg az esti iskola felállításával, ki e megbízást szívesen és köszönettel vál-lalta magára és megígérte, hogy az iskola nem so-kára megnyitattik. Ez a „nem sokára“ igen tetszett nekem, mert a jóval nem kell késedelmeskedni.

Maradok teljes tisztelettel

háladatos fia
Galambos Péter.

Katholikus hitélet.

III.

Pest, jan. 8. A „Jó és olesó könyvkiadó társulat“ jan. 5-én tartotta gr. Károlyi Istvan ömlgának el-nöklété alatt szokott havi választmányi gyűlését. A köz-érdeku tárgyak közül a következőket emeljük ki. Br ü-n e k József ő nagysága indokolt előadásban jelenti, hogy az ügynöki és pénztárnoki számvitel rendezésével meg-bizott különbizottmány befejezte munkáját; mire felol-vastatván a tisztii utasítások, azokat a választmány jóvá-hagyta, s egyszersmind az e tárgyban kiküldött különbi-zottmányának, különösen ngos Br ü n e k József tanácsos s tek. V e z e r l e János pénztári es. k. ellenőr s társulati számvevő uraknak jegyzőkönyvileg köszönet szavaztatott. A társulat irodalmi vállalkozásainak biztosb irányzásául a folyó 1854-ik évrei költségvetés előleges megalapítá-sára ft. Danielik János kanonok s helyettes-elnök előülése alatt bizottmány neveztetett ki, melynek tagja-iul: t. cz. Br ü n e k József, J a n e s ó Károly, S o m o-g y i Károly, V e z e r l e János, N o v á k o v i c s János és H i n d y János urak választattak. A „Kath. Christ“ szerkesztője nt. K r i e g l e r J ó z s e f ur hivatali bokros elfoglaltsága miatt a szerkesztésről lemondván, a választ-mány méltó elismerést s köszönetet nyilatkoztatván ki nt. szerkesztő urnak buzgó fáradozásaiért, a kérdéses né-met néplap szerkesztésére nt. P e i n l i c h Richard ad-monti szentbenedeki áldozár és budai gymnasiumi tanár urat kérte föl, ki azt a szükséges, felsőbb helyeken ki-nyerendő engedély kieszközölendése után elvállalni ígér-

kezelt. Elnök gr. ö. mlga mind nt. Krieglér József urat, mind nt. Klezso József a „Családi Lapok” volt buzgó szerkesztőjét választmányi tagokul kinevezni méltóztatott. Jelentés tétetett a magyar chrestomathia, ima- és énekes könyvek ügyében kiküldött három rendbeli bizottságoknak eddigi működéseiről, mely jelentések folytán a bizottságok tevékenységéről a választmány örömmel értesült. Több rendbeli kéziratok mutattak be: a) Ferenczy Jákótól: „Magyar irodalom és nyelv története”; második javított kiadás; b) Ugyanattól: „Magyar írók életrajza”; c) Házy Alajostól: „Ima- és énekgyűjtemény”; d) Rottér Richardtól: „Archaeol. religiöse Betrachtungen”; e) P. J-től: „Hitlapok”; f) Hrdina a Józ. Gáspártól: „Német szó- és mondattan Ahn és Ollendorf szerint gyermekek számára”; g) Gyuri es Antaltól: „Druidanó”; mely kéziratok körül a társulati alapszabályok szerint előirt intézkedések megtétek. Különös hálájára a társulatnak tette magát érdemessé nt. s tudós Ferenczy Jákó sz. benedekrendi áldozópap s az esztergomi nagy-gymnasium igazgatója, a magyar irodalmi történelmet és a magyar írók életrajzát tartalmazó eredeti, nagy szorgalommal, tudományal, szakavatottsággal, és sok évi buvárkodással készített kettős kéziratának átengedésével: melyek a mellett, hogy a szerkesztés alatt lévő magyar olvasó-könyvben a felsőbb gymnasiumok számára, mi végre tüzetesen be- küldettek, czélszerűleg alakítva, helyet foglalandnak — egyszersmind külön is egész terjedelmökben, bővítve az 1848. utáni irodalmi élet vázolatával, fognak a társulat tagjai számára egyik legbecsesb kincs gyanánt kiadni. Szerzőnek, ki ennek folytán, t. i. illy terjedelmes és eredeti becses munkáknak minden díj nélküli felajánlásával egyikeül a társulat legnagyobb jötevőinek tiszteltetik, köszönet szavaztatott, s annak levél útján tolmácsolása az elnökségre bízott. — Felolvastattak nt. Molnár Bertalan és Márkus Károly es. k. táborlelkészek levelei, kik a magyar ajku katonaság között kiosztandó némely ima- s egyéb épületes könyvek ingyen átengedéséért a társulathoz folyamodtak. A választmány híven kimondott jótékonsági elvhez, az e végre az igazgató ur által kiszemelendő könyveket az ezredi főnökség útján főnebb tisztelt tábori lelkész urakhoz elküldeni határozta. Felolvastattak It. Ocsovszky János csataji plebános és esperes urnak levele, melyben még 1842-ben megjelent Catechismusanak 500 kötetlen példányait a társulathoz terjesztés végett ingyen felajánlani sziveskedik. A választmány ez ajánlatot köszönettel fogadván, erről nt. esperes-plebános urat értesíteni határozta. Ft. elnök-helyettes jelenté, hogy nt. Lichtner Gáspár és Daniss Zsigmond urak irodalmi munkásaikat a társulathoz felajánlják; mit a választmány örvendetes tudomásul vett. Hasonló örömmel vette a választmány annak bejelentését, hogy mélt. Karner Antal, győri püspök, ngos s ft. Baczovszky Domonkos szepeskapitáni nagyprepost, és tek. Tarczalovics Antal urak, mind- egyik 100 ezüst frtnak letétele mellett, az alapító tagok sorába léptek. Felolvastott bibornok és hg-primas ő ementiajának levele, melyben tudósítja a választmányt, hogy az egyházmegyei terrajzok ügyében a társulat által kért lépéseket megtette, leveléhez mellékelte azon 100 ezüst forintokat, melyekkel a „Családi Lapok” szerkesztői díjához járulni méltóztatott. — Ft. helyettes-elnök ur bemutatta Schlör „Sacerdos s. exercitiis vacans” című, bibornok herceg-primas által tiszta jövedelmére nézve a társulathoz átengedett munka számadá-

sát, melyből kitűnt, miszerint az 1500 példányban nyomtatott munkából 1036 példány eddigelé elkelt, 306-ért a díj is kifizetett. A nyomtatási s egyéb költségek 641 frt. és 29 kra rugván, ezeknek és a könyvkereskedési százaléknak 1036-ból (egy pfrton elkelt példányok száma) levonása után, a társulat eddigi tiszta nyeresége e munkából körülbelül 300 p. frtra fog menni, ha tudniillik a hátrálékok mind befizettetnek. — Némi belügyek elinté- zése után a gyűlés szétoszlott.

IV.

Nagy-Megyer. A legközelebb lefolyt két évben a keresztény szeretet és vallásos buzgalom dicsérendő jelét tanúsíták a nagymegyeri plebánia hívei. Egyházi rendelet folytán alig hogy kellőleg megpendített Jézus gyermekiségének társulata a chinai pogány gyermekek megmentésére: rögtön özönlöttek az érzékeny kisdedek fillérjeikkel, s rövid imákkal ápolni azokat, kikre az érzékeny keresztény kebel szives részvét nélkül vizsgálva nem emlékezhet, s e czélra az egyházi hivatal útján a társulat részéről 9 fr. 36 kr. pp. küldetett, — az 1853-dik évre pedig, azon felül, mi már az esperesi hivatal által áttétetett a Kath. Néplap tisztelt szerkesztőségéhez, ezennel mintegy ujévi ajándokul 6 fr. 50 kr. p. küldetik.

Nem lehet ez alkalommal elhallgatni azon vallásos buzgalmat, mellyel az említett plebánia hívei, több mint századtól belsejére nevez semmi ujtitást sem nyert templomukat díszíteni törekednek. Hála az egék Urának, számtalan járultak már kisebb nagyobb adományaikkal az annyira elhagyott templom szentélyének csinosítására. Tavali évben hiányozván az Ur koporsója, a hívek adakozásából egy egészen új alakult a nagyheti ajtatoság emelésére! Az utóbbi évben a többiek kivül a tabernaculumot ékesítő kereszt, valamint az oltár előtt már századtól szolgáló nagy lámpás Urunk ünnepére László Venedel helybeli lakos által gazdagon megezüstötöztetett. A templom szentélyének és sz. Miklós püspök az oltár felett függő, épen száz éves képének megújítására pedig nevezetis hagyomány s ajánlatok tétettek. Adná az Ur Isten, hogy mielőbb láthatnók templomunk belsejét kellő fény- s csinoságban!

Nagy-megyeri plebániához tartozó Izsap fők-helység a m. év szeptember 11-én ritka ünnepet tartott. Ez nap volt az izsapi ujonan szerzett harangoknak ünnepes feltevése, az új temető, s már egy századtól hiányzott szent keresztnek beszentelése. Isteni szolgálat után rendkívüli nagy számmal indult meg a buesujárás a csinos uradalmi erdőn keresztül Izsapra, ajtatos ének s imák között, hová a számos hívőkön kivül számtalan mindenféle vallásuk összesereglettek. Megérkezett az ünnepélyre meghívott, s kereszt-anya szerepet viselő magas vendég is, mélt. gr. Waldstein N. urnak buzgóságáról ismert neje, született Zichy Terézia grófnő, és a leginkább grófi kegyelmességök által felállított, befestett, és díszesen himzett harang-alkotvány előtt helyet foglalván, legelőször az alkotványt díszítő kereszt az Anyaszent-egyház szokása szerint, főtiszt. P. a. n. a. e. Mihály kerületi esperest ur által megszenteltetvén, helyére tétetett, melly alkalommal a szokásos buzgó ohajtások Ó Szentségének IX. Pius pápának, Ó Felségének I. Ferencz József Apostoli Fejedelmünknek, ő Magosságának, mélyen tisztelt főpásztorunk s Bibornokunknak, valamint a kegyelmes jötevőknek, mélt. gr. Waldstein N. János ur

és jelenlévő neje, szül. Zichy Terézia grófnőnek, boldog-létükért nyilvánítottak, melyekre könnyen ezerre menő jelenlévők ajkaikból áhitattaljes „éljenek” viszhangzottak. Minek végeztével nt. Pfűczner Lipót eketsi plebános ur szívmelő beszéddel tolmácsolá a harangok rendeltetését, s azon magasztos érzelmeket, melyeket azok a vallásos kebelben eszközölnék. — Ezután történt legelőször „Az Ur Angyala” imára Izsapon még eddig soha nem hallott déli harangozás, azon esinos 74 fontos új haranggal, melyet az érintett grófi méltóságok bőkezűsége, az izsapi kath. hívek áldozata, s számtalan jötevők nagylelkűsége teremtett. mélt. Deák Zsigmond. cesareopoli püspök ur pedig Győrött az izsapi kath. hívek használatára megszentelt.

E napon három kereszt szentelése ment végbe, főtisztelendő Paunác Mihály ker. esperes ur fáradhatatlan buzgósága által, mindenütt szívreható alkalmi beszéddel fűszerezve. Kitünőleg szónokolván a nagy-megyeri temetőben ujonan alakult Kálvária helyen, Istenben boldogult Megyeri Mátyás, néhai eszmai énekes kanonok által tett ajtatos alapítvány következtében felállított szent keresztnél.

Ezer áldás kövesse mindazok bőkezűségét, kik vallásos érzetektől buzdíttatva, fillérjeikkel az Isten dícsőségét, és a keresztény nép vallásos buzgalmát pártolni s előmozdítani igyekeztek.

Majer Nep. János, helybeli pleb.

Jótekonyság. A váci es. kir. süketnéma nevelő intézet alapértékének szaporításához 1852. november hó 1-től egész 1853. october végéig, következő jötevők járultak, és ugyan hagyományként: Belánszky József néhai beszerzei püspök 41 frt. 41 kr., Mogyorósi Mátyás apátur és szentjános plebános 20 frt., Merschies Ferencz baumgarti plebános 120 frt., Adler József sz.-mártoni orvos 92 frt., Saátor Péter kecskeméti tanácsnok 79 frt. 25 kr., Kavulák István veszprémi lelkész 40 frt., Benitzky Mór eszépai pleb. 5 frt., Ábrahám Sándor kövesdi pleb. 4 frt., gróf Wenkheim József 367 frt., Szmodics János veszprémi főprépost 100 frt., Pasztorek János püspökhatvani lelkész 50 frt., Simonyi János trubinai pleb. 20 frt., Kepes János esperes és rékasi pleb. 12 frt., Sággy Mihály volt váci főprépost 11 frt. 55 kr., Török János pereghi pleb. 10 frt., több szombathelyi székes megyei lelkész 74 frt. 27 kr.; adakozásként: Gáspárik Kázmér váci főprépost egy növendéki alapítvány kiegészítésül 26 frt. 27 kr.; Kun Bertalan miskolci lelkész Tisza vidékén tett körútjában egybegyűjtött 22 frt. 21 kr.; Hilrich János tömegéből évi kamat 33 frt. 44 3/4 kr.; Fehér István szódi plebános 6 frt. 21 1/4 kr.; az egész összeg: 1136 frt. 21 kr. pengőben. Ezenkívül a növendékek multságául mélt. Roskoványi Agoston váci püspök ur Apostoli Felségünk születésének ünnepére 20 frt. és több rangu uri vendég az intézet látogatásakor 16 frt. 40 kr. ajándékozott, Gáspárik Kázmér váci főprépost ur pedig a Katholikus Néplap egy magyar és egy német példányát járatta az intézetnek.

Mindezen jótekonyságért hálás köszönetét nyilvánítja. Vácson, 1854-i január 4-én. Kollonics Antal, intézeti igazgató.

Különfélék.

Társulati új tagok. A szepesi kerületből: Ft. Blaczovszky Domonkos szepes-káptalani nagyprépost alapítótag. A pesti kerületből: Tarczallovits Antal házbirtokos alapító tag. Chaby Ödön II. évi bölcész Arosnyói kerületből: Nt. Szabó István pilisi pleb. ur. Nt. Valovics János galsi plebános ur. Nt. Szekeres Antal pohorellai pleb. ur. Nt. Massa Károly helyai plebános ur. Nt. Majer Manó egyházmegyei igató ur. Nt. Martin Lajos fülekpüspöki administrator ur. T. cz. Stromp Endre vasgyári gondnok Sűvetén. Koós Endre gymnasiumi tanuló Rosnyón. A kassai kerületből: T. cz. Trombitás Ignác es. k. kincstári urad. irnok ur.

Imint jelent meg e munka: Lorenzo, vagy a hit hatalma. Fordította Liszka Károly, hittanul. es. kir. löcsői gymnasiumi hittanár. Kiadja a jó es oleó könyvkiadó társulat. Kívánjuk a szerzővel Sidneyvel, hogy valamint ő Lorenzo barátjának magasztos erényei által vezetett az igaz hit megismerésére, szintugy ez irat által mások is, kik az emberi vélemények hullámain hanyatnak, részesüljenek azon lelki nyugalomban, melyet hosszú küzdelmek után szerző az egyedül igaz és közönséges egyházban feltalált. Ara a 176 lapra menő munkának csak 16 kr. pp. Iskolai ajándoknak igen ajánlja magát.

Figyelmeztetés. Hátramaradások elmellőzése végett figyelmeztetjük t. Olvasóinkat, hogy a lapunkban megismertett s nem a jó es oleó könyvkiadó társulat által, hanem más magánvállalkozók által kiadott munkáink nálunk nem kaphatók, hanem a rendes könyvtáru uton. Jelentjük egyszersmind, hogy a netén elmaradt számokat a „Katholikus Néplap”-ból a kiadó társulat szívesen pótolja. Az ily elmaradt számokat reclamáló leveleket a posta ingyen szállítja ide, ha ezek nincsenek lepecsételve, s ha kívül ráiratik „hírlap-reclamatio.” Az ily leveleket a szerkesztőséghez lehet intézni. Szerkesztő.

Kegyes adományok: A sz. gyermekség társulatának: Mattyus Aristid tanuló társaitól öszszedett 7 fr 20 kr. pgöt. A németujfalusi kath. közönség 8 fr. 40 kr. p. Ujkigyósról Sebök Illés és társai 52 kr. p. Békés-Csabáról 1 fr. 4 kr. p. Szerencsés Jónás szabadkai rajztanító 2 fr. p. Fábry István susztermester 10 kr. pp. A nagygyeri társulat 6 frt. 50 kr. pp. Nt. Miskolczy Gusztáv ur 5 fr. p. Ecs 5 fr. p. — A közép-afrikai missiora: T. Leitenbauer Amideus prior 5 frt. T. Buschek Eduard 1 frt. T. Koller Jakab 1 frt. T. Precechtel Rupert 1 frt. T. Németh Pius 1 frt. Babnig Mátyás ur 1 frt. Gaal E. F. 1 frt. Sebök Illés és társai Uj-Kigyósról 52 kr. p. — A Csangó-Magyarok templomaira: Szerencsés Jónás 1 fr. p. — A sz. sír őreinek: Sebök Illés és társai Uj-Kigyósról 52 kr. p.

Kiadja „a jó es oleó könyvkiadó társulat,” szerkesztő BLÜMELHUBER FERENCZ.

Pesten 1854. Nyomatja LUKÁCS LÁSZLÓ és TÁRSA, országlú, 6. sz.